

[Korsgaard.]

bage at leve, efter almindelig menneskelig Beregning fornuftigvis ikke komme til at spille den fjerneste Rolle, stort set, trafikmæssigt; det bliver et Væsen, som kan være til Nytte dels for dem, der har mange Penge og gerne vil af med dem i en Fart, og dem bør man altid hjælpe paa bedst mulig Maade til, at Maalet naas, og dels for de Mennesker, der virkelig har travlt, og for hvis Arbejde det nu engang erfaringsmæssigt betyder noget, om de kan spare nogle Timer, idet det virker ind paa deres Virksomheder, og bag disse Virksomheder vil der i mangfoldige Tilfælde staa en Række Mennesker. Derfor mener jeg ikke, at der er nogen som helst Rimelighed i at blande Flyvevæsen-Problemet og de to andre Problemer med hinanden; Flyvevæsen-Problemet bør være noget for den enkelte, de andre derimod noget for Massen, hvad man saa i øvrigt vil gøre for Masserne, maa blive en Sag for sig.

At Statsbanerne økonomisk set gaar jævnt skidt, har jeg et levende Indtryk af, at Finansministeren synes, og for en Gangs Skyld er jeg rørende enig med ham, men hvad jeg synes, er desværre ligegyldigt, det kan være, det viser sig, at det ogsaa er ligegyldigt, hvad Finansministeren synes, men hvis endda den højtærede Finansminister kunde have den Indflydelse paa Ledelsen af Statsbanerne, at man ikke daglig skulde være udsat for deres Pral om, at nu gaar det bedre og bedre, endskønt det i Virkeligheden gaar akkurat lige saa skidt, som det altid har gjort, i alt Fald saa temmelig, saa synes jeg i hvert Fald, at der vilde være naaet noget, og det haaber jeg, at den højtærede Finansminister, naar han i en stille Stund vil sige Minister Fisker en Elskværdighed, gør Forsøg paa at faa ham til at gaa ind for.

I den højtærede Finansministers Udtalelse om Havnespørgsmaalet genfandt man den Tone, som man hørte flere Gange i Ministerens Tale, idet Ministeren antydede, at det var vistnok saare problematisk, om vi trods alt skulde blive ved at bygge paa f. Eks. Hanstholm-havnen. Heller ikke paa det Omraade tror jeg, at Meningsforskellen mellem den højtærede Minister og min Ringhed er stor. Jeg har jo imidlertid ingen Lejlighed til at fremsætte et ministerielt Forslag, derfor vilde det ikke være rimeligt, at jeg fremkom med et Forslag, men hvis Finansministeren virkelig mener noget alvorligt med, at vi her er ude i en Udgift, der ikke har nogen egentlig rimelig Baggrund, maa

vi saa ikke bede om et Forslag. Det kan være meget fornøjeligt at have et vist Indtryk af, at man inden for et saa stort Parti som Socialdemokratiet ikke altid er lige enig — at de ikke er det, er jo lige til, og selv om man vil sige, at man virkelig altid er enig, er der ingen, der vil tro paa det, saa det kan man lige saa godt lade være med at sige —, og derfor, idet jeg altsaa gaar ud fra, at ogsaa Socialdemokraterne er Mennesker med forskellig Indstilling, vil jeg sige, at naar en Mand i et saa højt Embede som det, den højtærede Finansminister beklæder, paa et økonomisk Omraade i Virkeligheden er aabenbart uenig i det, der foretages, bør han gribe ind. Jeg henstiller altsaa, saa alvorligt som jeg kan det, til ham, at det bliver optaget til Overvejelse, om det ikke var klogt at gribe ind.

Om Statens almindelige økonomiske Politik vil jeg i øvrigt gerne have Lov til at gøre et Par Bemærkninger. For det første vil jeg sige til alle, der har sammenstillet Forholdene i Sverige og Forholdene i Danmark, svenske Landbrugsforhold med danske Landbrugsforhold, at det er jo helt urimeligt. Det danske Landbrugserhverv er et Eksporterhverv, det svenske er, saa vidt jeg ved, kun i overmaade ringe Grad et Eksporterhverv, saa de to Ting kan slet ikke sammenstilles. Men jeg vil gerne ogsaa, foranlediget af de Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Duborg gjorde, sige, at for mig er Landbrugserhvervet i Danmark det store og det mest alvorfulde Problem, vi overhovedet har økonomisk set. Jeg vil have Lov til at sige — om det ærede Medlem Hr. Duborg tror det eller ikke, kan i og for sig være ligegyldigt, men faktisk er det —, at hvis ikke det danske Samfund kan faa det danske Landbrug til at ligge paa et økonomisk Niveau, der svarer til andre Erhvervs Forhold, faar vi ikke social Fred i dette Land. Det kan være meget godt, naar den højtærede Statsminister i Aabningstalen taler om, at man skal give højere Løn, det lyder jo meget godt, men det er en Udtalelse fra en Mand, der vel aldrig selv har drevet privat Virksomhed — under Valgkampagnen sagde en af hans Kolleger, at paa Landbrug havde Statsministeren ikke Forstand, men til Gengæld paa at rulle Cigarer —, det er altsaa et Citat af et nuværende Landstingsmedlem. Men jeg vil ogsaa have Lov til at sige, at det kan ikke nytte af et Erhverv at forlange højere Lønninger, end det kan betale. Derfor maa det være Regeringens Sag ikke alene over for enkelte forgældede,